

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker,
J. Gratama, G. D. Jordens.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagnmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN

President van het Delftsch Studenten-Corps,
den Heer JAN VAN DER WAERDEN,
bij gelegenheid van de plechtige Inauguratie der Candidaat-leden,
op Vrijdag 29 September 1899.

Mijne heeren,

Oud-Senatoren en leden van het D. S. C.

Ik roep U van harte welkom toe in deze zaal, nu gij in zoo grooten getale opgekomen zijt om de plechtige Inauguratie der Candidaat-leden bij te wonen.

Ik hoop op voldoende kracht om den nieuwen leden uwe gulle broederschap aan te bieden.

Welnu dan

Candidaat-leden.

Gij zult U herinneren den avond van den 8sten September, toen gij voor het eerst voor den Senaat verschijnen moest. Gij zult U herinneren, hoe toen ook ik U mocht toespreken en dat ik U bemoedigend sprak over den tijd, die komen zou. Hoe ik er op gedrukt heb, dat gij niet een trachten naar groote eerlijkheid uw weg moest weten te banen. Want, dat gij uw jeugd, uw opvoeding en uw begrippen van moraliteit zoudt te verdedigen hebben; te verdedigen vaak tegen bedorven menschen, bruten of onwetenden.

Nu ligt dien tijd achter U.

Gij zijt saamgetroffen of saamgehaald met studenten, dat zijn jonge mannen van verschillend allooi. Verschillend naar aanleg, verschillend naar karakter.

Gij zijt saamgehaald met menschen, die meenden op U neer te kunnen zien; met menschen, die U gingen polsen. Gij zijt gekomen onder hen, die U den eersten kijk zouden geven op ons doen en laten, wier plicht het echter was U in te leiden in ons Corpsleven.

Hebben de studenten dat gedaan? Ik wil het hopen.

Ik weet daarbij dat zij U niet steeds schilderden of schilderen konden de zuivere werkelijkheid. Ik weet dat gij soms moest zien tegen iets bruuts; iets wat uw gevoel voor harmonie zal geschokt hebben. Maar dat kozen zij toch om U maar steeds uwe kleinheid te laten voelen. Hierin is veel goeds geweest. Dikwijls zult gij daardoor in uw eigen-zelf gekeken hebben en gij kont dan zien wat nog in hooge mate aan of in U ontbrak.

Er zijn misschien studenten geweest, die terwijl ze U moesten opvoeden, U gingen „groenen” in de slechte beteekenis van „vernederen.” Maar op een dag als heden, zal ik daar niet lang bij stilstaan; wil ik integendeel steunen op een groot vertrouwen. En daarom ik wil het voor U hopen, dat zij bij alles hebben getracht U hunne stemmen en uitingen te toonen, U hoogere begrippen bij te brengen.

Gij zijt hier aangekomen onder den invloed van een strooming die den groentijd humaner, meer zuiver wil maken. En zoo deze strooming in al zijn redelijkheid door de studenten is gezien; zoo dezen U steeds zagen als mensch tegenover mensch, beide nog onontwikkeld; welnu dan zijt gij in deze drie weken vooruitgegaan en kan mijn

resumé over wat wij van U verwachten en wat wij van U eischen kort zijn. Maar toch, terwijl ik schreef aan wat ik meende U hedenavond te moeten zeggen; kwam den lust te sterk in mij op, deze toespraak te rekken, dan dat ik dezen lust wilde bedwingen.

Want weet het wel dat het voor mij een voorrecht is, hier van deze plaats het laatste woord tot u te mogen richten; alvorens gij ons Corps komt binnenschrijven.

Er is in het opnemen van U (voor ons dikwijls nog vreemden) een groote verantwoordelijkheid. Ons Corps toch is ons dierbaar. Wij hebben het gekregen. Wij hebben het leeren begrijpen. Wij kregen het lief.

Er zal echter een tijd komen, dat wij hier niet meer zijn. De tijd zal komen, dat anderen, die na ons kwamen de bezitters zullen zijn. Dat anderen het Corps zullen leiden en besturen, onder een anderen tijdgeest. Maar minder zwaar wordt toch die verantwoording, waar wij hopen, dat gij, de jongeren, onzen geest en ons streven zult begrijpen en daaruit verder zult gaan; slechts verandering brengende, waar de tijdgeest en andere verhoudingen U zulks gebiedt. Dat toch is Uw plicht. Het is Uw plicht te verwerken en terug te geven in steeds vernieuwden, altijd hoogerem vorm wat gij bij Uwen inlijving ontvingen hebt; zonder er iets: ooit iets voor gedaan te hebben.

Naast dit gevoel van verantwoording, van onrust; hebben wij een gevoel van rust, van hoopvolle verwachting.

Gij zijt jong, zooals eens wij waren. Wij zijn gegroeid. Sommigen meer, anderen minder; maar ieder van ons heeft door het Corpsleven eenige mate van zelfstandigheid gekregen. Ook gij zult vooruitgaan, maar ook sommigen meer, anderen minder.

Van nu af aan gaan wij U beschouwen als broeders, U laten deelen met ons lief en leed in onze kleine, maar door zelfstandigheid groote corporatie. Wij gaan U toonen ons leven, onze jeugd. Gij zult zien ons student-zijn. Dit laatste is het juist wat ons vereenigd, wat ons saam-doetvoelen. Dit laatste is het wat ook gij hebt.

Gij kunt voortaan de tinteling van leven, van vrijheid van wil ondervinden en erin opgaan: zoo gij slechts zijt wat gij wezen kunt; wordt wat gij wezen moet.

Ook wij zijn eens gestremd door wat onze opvoeding ons verplichtte.

Ook wij zijn eens belemmerd door strengen schooldwang; ook wij zijn getogen langs de universeele banen, waar begrippen ons aanwaaien buiten onderzoek en wij leeren moeten zonder begrijpen.

Maar toen zijn wij student geworden. En er is in ons gekomen een wilde vrijheid; een vrijheid als een waterval. En wat nog vast was is losgescheurd en weggesmeten in de neerklotsing hoog opgevend een damp van vrije uiting; verspreidend een krachtigen geest. Wij wilden toen slaan en vechten, omdat wij het vroeger niet mochten en schenen soms bandeloos: wij waren vrij. Die vrijheid nu zij heeft ons doen van zelf geordend. Wij mochten alles aankijken: wij mochten lachen waar wij ernstig hadden moeten blijven. Wij hebben het uitgeschreeuwd, waar groote stilte moest zijn.

Maar dan ineens kwam het ons zelf voelen terug en met lichte schaamte hebben wij al onze overdrijving, al onze onbezonnenheid gevoeld. Ons mensch-zijn kreeg den boventoon.

Intusschen wij hadden ons vrij gevoeld; dit bleef zoo: alleen de verantwoording door die vrijheid kwam in ons op.

Wij waren immers jonge mannen, wij werkten of behoorden te werken aan een toekomst. Wij moesten ons beschaven. Wij moesten menschen worden.

De gemoedelijke zijde van ons karakter kromp in, ons denken kwam vooruit. Wij toch hebben begrepen, dat de gemoedelijke zijde van ons leven niet ons heele wezen is!

Ons denken deed ons zoeken naar verband tusschen alles van onze kennis en onze omgeving.

Wij hebben gezien, begrepen, dat 't geen rust was ons gemoed te stillen door omhelzing van aangewaaide, niet onderzochte, ons eenvoudig ingeprente begrippen.

Wij hebben begrepen, dat wij als menschen moesten leven in gestadig zoeken, dat daarin was onze ontwikkeling!

Welnu, wij gingen om ons zien en verbaasd hebben wij gestaard om wat om ons gebeurde.

Wij zijn aangepakt en overweldigd door het bewegen in onzen tijd. Wij hebben gevoeld, dat wij eens zouden moeten kiezen, eens onze overtuiging zouden moeten uiten over de stroomingen om ons.

Wij hebben de verplichting gevoeld van ons mensch-zijn en wij zijn geschokt in onze luidruchtigheid.

Gij zijt jong. Gij zijt zooals wij waren. Mag ik nu zeggen, dat ook gij de bezieling en overweldiging van vrijheid zult ondervinden; dat ook gij een terugslag van ernst zult voelen.

Ja, nietwaar!

't Is dan ook daarom, dat wij ons gelukkig voelen bij uwe opname; dat wij niet treuren of bangen, maar u kalm en met open armen ontvangen.

Maar toch er is in ons nog een groote vrees: Wij kunnen denken en redelijkerwijs voorspellen, wat sommigen, de goeden onder U; de vrijen, de eerlijken zullen doen en steunen; maar er zal ook hier zijn onder dit nieuwe jaar: kaf onder het koren.

Denk niet, dat alle leden van ons Corps mooi en zuiver leven. De naam van het Corps is ons heilig; de naam is onbevlekt. Maar er zijn ook hier slechten onder de menigte en deze doen ons droevig worden. Ja sommigen moeten wij verachten. Niet allen hebben het leven, niet allen begrijpen den ernst van hun bestaan, hun mensch-zijn. Integendeel.

Gij komt in eene corporatie van jonge mannen, die samengebracht en saamgehouden worden door de behoefte aan omgang en het voor jonge menschen zeer fortuinlijke: „in- en toch buiten de maatschappij te staan.” Want het is deze eigenaardige positie, die ons vrijheid en onbevooroordeeldheid kan waarborgen; het is datgene, waardoor wij alles kunnen aanzien zonder partij te kiezen: gesteld wij waren hiervoor capabel.

Maar juist door deze vrijheid, door deze ontstentenis van pressie in ons bestaan; is bij velen gekomen groote laksheid en lammen sleur. Is bij velen vrijheid ontaart in uitspattingzin en ontucht.

O, als ik daaraan denk, wordt ik droevig gestemd.

Dan zie ik Corpsleden, die vergeten hunne opvoeding, ja erop trappen; menschen die negeeren de intelligentie waarmee zij getogen zijn; niet luisteren naar de aanduidingen van anderen, die hun verderf bemerken; die bemodderen hun mensch-zijn en dooden hunne moraliteit, die zich schandvlekken in hunne jeugd.

Dan zie ik al degenen, voor wie het student-zijn is een onbegrepen voorrecht en die zich vrijheid slechts als losbandigheid kunnen voorstellen. Die niet voelen het mooie van jeugd en bij wien bruutheid in de plaats is getreden voor den wilden durf om neer te slaan wat slecht is. Die geen begrippen kennen van recht of billijkheid en slechts verzorgen de vooroordeelen van hun stand of klasse.

O, gij jongeren, gij, die straks door mijn hamerslag lid zult worden van ons geliefd Delftsch Studenten Corps, ik vraag U, ja 'k moest het u kunnen gebieden: wordt nooit zoo.

Toen gij naar hier kwaamt hebt gij Uwe ouders, uwe verzorgers verlaten. Gij hebt het mogelijk eerst weinig gemerkt, er geen acht opgeslagen, gij dacht te veel aan wat U wachte. Maar toch, is het besef van gemis van steun in dezen groentijd niet bij U wakker geworden?

Zij, die U verzorgden met hun leven, zij hebben Uw heengaan wel gevoeld. Zij, die U opvoedden, zij zagen U angstvallig vertrekken, want zij weten, zij voelen, dat gij ontaarden kunt en zij zijn terneergeslagen en angstig bij de gedachte daaraan.

Vergeet dan nooit de intelligentie, waarmee gij opgevoed

zijt; vergeet nooit, wat zij die U togen voor U waren en zijn; vergeet nooit, dat hun leven door Uw gedrag kan gebroken worden.

't Kan zijn en voor meerderen uwer zal eens den tijd komen, dat gij groeit uit de opvoeding die uwe verzorgers U gaven.

't Kan zijn, dat er eens een strijd zal komen door uwe veranderde overtuiging, door de veranderingen die gekomen zijn in uw denken en waartoe uw eerlijksgevoel en uw moraliteitsbegrip U brengen zullen.

't Kan zijn, dat die strijd, dien gij niet mijden kunt, zal komen en dat uwe verzorgers uwe veranderde denkwijze niet deelen, maar ook niet gedogen.

En dan zeg ik U, denk er aan bij alles wat gij doet, bij alles wat gij laat, dat gij staat bij die U opvoedden en wees zacht in uw oordeel over hen: Veroordeel nooit.

Gij toch, zijt leden van een jongere generatie. Gij ondervindt alle reflectie van den tijd, waarin gij leeft en onder dezen invloed wordt uw karakter gevormd. Zoo gij dan anders gaat denken, dan uwe vaders deden. Zoo gij uw verandering in al den ernst van een levenskwesitie hebt gevoeld en nagegaan:

Welnu, verdedig dan uwe overtuiging als uw eigen-zelf tegen iederen aanval. Stel steeds eene strenge moraliteit op den voorgrond. Wees stipt eerlijk. En eene verwijdering moge smartelijk zijn: zij zal U geven kracht voor verder leven, zij zal veredelend op U werken.

Zoo ook met uwe vrienden.

Gij hebt reeds clubs gevormd, gij hebt reeds geuit den zucht naar gezamenlijken omgang. Gij hebt reeds gevoeld de ontstentenis van uw eigen tehuis. Maar weet dan wel, dat wil uw zijn in Delft onder uwe vrienden, vervangen wat uw ouderlijk huis U gaf en wil uw leven hier U verder brengen en opvoeden, dan is noodig een eerlijken omgang met elkaar.

Dan is noodig den durf om te zeggen wat gij denkt en voelt; dan is noodig elkaar te steunen, elkaar te veredelen. Maar daarvoor is eerste vereischte dat gij van elkaar gaat, zoo ge ziet niet bij elkaar te behooren, of zoo gij merkt elkaar niet te kunnen steunen en aanvullen.

Wees openhartig. Wees vrij. Wees vrienden.

Weet, dat gij jonge mannen zijt, saamgekomen in jaren, dat de ontwikkeling nog moet komen, het denken moet aangedurfd. Zorg daarom voor wrijving.

Ik zou het U in de ooren willen schreeuwen, zoo dat de nagalm er nooit van verdwijnt, zoo dat het geheel Uw studententijd blijft echoën rondom en in U:

„Schrik niet terug voor een eerlijk debat, zorg voor wrijving van gedachten.”

Gij moet U losworstelen uit de beknelling der conventionele begrippen; gij moet trachten te stijgen boven de aangeleerde en uiteraard U omhangende en vasthoudende bekrompenheid. Gij moet zelstandig worden. Gij moet gaan leven. — In onderzoek zit wetenschap, in denken kennis.

Wij zijn jonge mannen, door ons wordt gij opgenomen in ons Corps. Wij leven met en door elkaar en zoeken elkaar te begrijpen en te waardeeren. Daarvoor is noodig groote eerlijkheid; daarvoor moeten wij bewaren onze objectiviteit. Wij leven nog buiten de maatschappij. De stroomingen daaruit doen zich echter bij ons gevoelen en ons ontwikkelende, moeten wij trachten deze stroomingen na te gaan en te begrijpen: daarin bestaat ons leven.

Wij zijn jong en onvolledig. Ons zien van wat rondom ons gebeurd is onvolmaakt en bekrompen.

Laten wij daarom onze krachten niet overschatten. Laat ons optreden streng zijn door eerlijkheid en gematigdheid. Laten wij ons niet bedienen van groote phrasen of onbegrepen vooruitstrevendheid. Laten wij toonen het eigen-zelf en ons niet tooien in aangewaaide geleerdheid of grooten sier van belezenheid of doorzicht.

Dit alles toch laat zich zoo gemakkelijk bijeenrapen, waar men veel geschreevens om zich heeft.

Maar laten wij en wilt ook gij Candidaat-leden leven als „studenten” dat is als zich tot mensch ontwikkelende jongelieden.

En weet dan wel: dat 't in ons streven van meer beteekenis is te zoeken elkaar te begrijpen en samen te streven naar recht in de wereld; dan elkaar nu reeds aan te vuren partij te kiezen in de sociale beweging van onzen tijd, voordat nog de rijpheid in studie en wetenschappelijke ontwikkeling daar is, die voldoende objectiviteit in onze keuze waarborgt.

Uit U, uit U tegenover elkaar. Vertel elkaar uw leven. Schrijf neer uwe stemmingen, toon uw groeien.

Onze studenten-wereld heeft zijn organen. Ik noem „In den Nevel” en 't „Studenten-Weekblad.” Gij zult er veel gebrekkigs in vinden, veel dat onvolledig is; maar help mee dit te verbeteren. Leg af den schroom, die gij als jongeren hebt om U te uiten en vooruit te gaan.

Uit U, zeg ik U nogmaals, en gij vindt de Debating-Club, een sieraad onder onze Corpsgezelschappen.

Ontwikkel U en gij vindt die schoone Bibliotheek, keurig door haar groote uitgebreidheid in de bovenzalen van de Societeit Phoenix.

Maar daartusschen geniet van uwe jeugd, lucht uwe vrijheid, bezoek ons tehuis, ga naar de „Societeit Phoenix”, wij noemen haar het brandpunt der gezelligheid. — Kijk naar onze Corpsverenigingen. Gij hebt er vooral de laatste week kennis mee gemaakt. Gij hebt gehoord hoe wij hen roemden.

Wij zijn trotsch op hun bestaan en daarom is het uw plicht naar uwe beste krachten dit bestaan te ondersteunen. Geeft onze verenigingen uwe sympathie, geeft hun uw steun. Zij zijn kinderen van ons Corps, waarvan gij door uwe opname alle voorrechten erft.

Ik verzoek U dan allen op te staan.

Zoo krijgt gij dan het recht om met ons te gaan deelen lief en leed, om met ons leden te zijn van het Delftsch Studentencorps.

Zoo krijgt gij dan den plicht om hoog te houden onze instelling, die wij eens van onze voorgangers kregen en waarvan wij beloofden voor haar bloei te zullen zorgdragen. Wij vragen daarom van U dezelfde belofte. Wij vragen van U dat gij zult werken voor den bloei en handelen in het belang van dit ons geliefd Corps.

Candidaat-leden met dezen hamerslag inaugureer ik U tot leden van het Delftsch Studenten Corps.

Groenen-uitvoering „Apollo”.

Er zijn weinig kritieken, die ik met zooveel genoegen geschreven heb, als ik die van deze uitvoering zal gaan schrijven.

Mijn positie is dan ook werkelijk buitengewoon gunstig; ik heb namelijk niets te doen dan te apprecieeren en dat nog wel menschen, die dat in de laatste weken van hun ongelukkig bestaan maar al te weinig ondervonden hebben.

En vooral doet mij dat genoegen omdat ik weet dat er niemand in de zaal was, die dat niet gedaan heeft, die niet dankbaar was dat dat stelletje groenen zich zóo gaf, ons een geheelen avond zoo wist te boeien.

Ik schrijf het niet aan bloot toeval toe, ik wil den heer Meyll geenszins den lof onthouden die hem zeer zeker toekomt, maar ook, en dat is het wat ons met vreugde doet bekennen dat we op den goeden weg zijn, het is de groentijd zooals die van 'tjaar geweest is, het is de wijze waarop de groenen behandeld zijn, die kon maken dat er geen weken noodig waren om hun verstomptheid te boven te komen, om zich te kunnen geven zooals ze waren: menschen met gevoel voor kunst, voor wat hoog en edel is en dat niet tijdelijk verstikt is door jan-student-io-vivat en kornuiten.

Ik wensch niet alleen Apollo doch het geheele D. S. C. geluk met dit resultaat.

En nu de uitvoering zelf.

Wat was er een leuke stemming, zowel onder het loge als onder het parterre-publiek! Een woord van hulde aan den man die er in geslaagd was, zoovele groote mannen op het schellinkje te plaatsen en de groote maëstro, de koning Beethoven, betuigde door sierlijke buigingen hoezeer hij tevreden was over de uitvoering zijner werken, z'n gastheer kon er trotsch op zijn!

Het eerste nummer, „Vorspiel zum 5en Akt König Manfred” werd goed gespeeld, de gebruikelijke „Bühnenfieber”, was er niet, zoodat de inzet goed was en de geheele voordracht weinig te wenschen over liet.

Nommer twee was een piano-solo van het groen Enthoven. Dit heerschap heeft een alleraardigste aanslag en speelde de „Mazurka van Godard” zoo elegant (vooral het hoofd-thema) dat het werkelijk jammer was, dat die octavenloopjes zooveel van z'n aandacht vergden, dat hierdoor de voordracht ietwat geschaad werd. Ook geloof ik dat z'n zenuwen hem parten speelden. Dit was vooral in de „Contra Tanz III van Beethoven” merkbaar en het was den maëstro

op het schellinkje aan te zien dat het hem irriteerde; z'n handen, die breed uitgebreid op de balustrade lagen, als ware hij aan het klavier gezeten, trilden zenuwachtig wanneer de pianist een nootje liet vallen, doch z'n gratievolle buigingen aan het slot deden mij inzien, dat ook hij, evenals ik, nietig wurm, Enthoven's spel niet van verdienste ontbloot vond.

Hugo Polano, oud 17 jaar, hield ons eenigen tijd bezig met het „Larghetto van Mozart”. Hoewel het kereltje een stuk kleiner is dan z'n cel en hier dan ook nagenoeg geheel door verborgen werd, wist hij er toch heel wat toon uit te halen. Z'n opvatting (na aftrek van zenuw-invloeden) was zeer muzikaal, jammer dat die van z'n begeleider minder fraai was.

Wouters die een „Loure van Bach” speelde heeft den grooten J. Sebastiaan wel een beetje „een loer gedraaid”. Hij speelt zuiver, maar zwaar! Het was te breed, niet gemarkeerd genoeg, het was niet wat men noemt in Bach'sche stijl. Toch wil ik niet ontkennen dat hij een goede eerste viool voor Apollo kan worden.

Nu volgen „Zwei Melodiën für Streichorkester” van Ed. Grieg. De uitvoering hiervan ging alle verwachting te boven, vooral het tweede „Letzter Frühling”, werd zoo mooi gespeeld, dat de heer Meyll door het aanhoudend applaus genoodzaakt was te bisseeren.

Hoe het dezen dirigent gelukt is in zoo korten tijd een dergelijke voordracht, een zoo goed geheel tot stand te brengen, is een raadsel waarvan hij alleen de oplossing weet.

M'n eerbiedige hulde!

Na de pauze kwam er een oude bekende van Apollo en vooral van ondergeteekende.

De „Prélude de Déluge” van Saint-Saëns werd goed gespeeld, de alpartijen waren in goede handen, de pizzicato's die anders zooveel hebben van een hagelbui op een zomerdag, waren onberispelijk en de obligaat van Dooremans was uitstekend, misschien had hij iets warmer kunnen zijn, het kwam me wat koel voor.

„Kol Nidrei van Max Bruch” werd kranig voorgedragen door Wolff. Deze cellist heeft behalve een mooie toon, een goede techniek en een muzikale voordracht. We hopen van ha te hem in de toekomst meermalen als solist te zien optreden.

Het „Menuet van Mozart” was door den heer W. K. M. de Kat zeer verdienstelijk gearrangeerd; ik stem gaarne in met de hulde hem hiervoor gebracht. De uitvoering was ook goed, al viel er hier en daar wel eens wat aan te merken; zoo knoeiden in het middengedeelte de cellen wel wat erg, zoodat het geheel wat schraal klonk. Ook zou ik den heer de Kat willen vragen, of hij niet denkt dat de melodie, die een oogenblik door de alten werd gespeeld, niet beter zou uitkomen wanneer de cellen hiermee belast waren. 't Is maar een opmerking, die aan mijn hulde voor den heer de Kat geen afbreuk doet. Dooremans, wiens spel we reeds in de Déluge hadden leeren waardeeren, droeg als solo voor de „Légende van Wieniawski”. Zijn spel, dat zeer zeker first rate was, vond veel bijval maar toch kon ik mij met z'n opvatting niet vereenigen. Den echten Pool, den man van het hevige sentiment, van diepe weemoed naast woeste, wilde passie, miste ik. Het was zoo zoet, zoo ur-freundlich. Dat middenstuk waar Wieniawski als 't ware vonken uit z'n strijkstok laat vliegen, waar hij je meeslept in een wereld van gloed en harts-tocht tot je bij dat laatste glissando naar adem snakt, het was zoo lief zoo knus. Het geheele tempo was ook wat langzaam. Ik raad je in gemoede aan, tenzij je temperament anders is dan je van avond getoond hebt, draag liever Beethoven of Mendelsohn voor, dat ligt in je aard, dan zal je een welverdiend succes hebben, want je spel is werkelijk uitstekend, alleen je bent geen passie-mensch.

En nu last not least. „Eine kleine Nachtmusik” van Mozart; dat was een waardig slot en de fijnheid waarmee dit gespeeld werd, was voor menige dilettanten-vereeniging om van te watertanden.

Hiermee is deze avond voorbij; de aanwezigheid van vier oud-corpsleden; waaronder één, tevens oud-president van Apollo, de prachtige afloop, de hartelijke woorden die er gesproken zijn, dat alles heeft dezen avond gemaakt tot een van de schoonste voor Apollo.

Wij twijfelen er niet aan of onze vereeniging gaat eene schoone toekomst tegemoet en de tegenwoordige president, de heer Rosenwald heeft daar niet weinig toe bijgedragen.

J. M. GRITTERS DOUBLET.

ADVERTENTIEN.

KOFFIETAFEL

aangeboden voor 4 à 6 Heeren.
Adres KOORNMARKT 43.

Nette gelegenheid aangeboden voor 6 à 8 Heeren om

smakelijk en degelijk te Dineeren.

Adres OUDE DELFT 128a.

Eettafel aangeboden

voor 8 à 10 Heeren.

Adres VOORSTRAAT 81.

GELEGENHEID AANGEBODEN tot het houden eener

KOFFIE- EN EETTAFEL.

Adres Bureau van dit Blad.

Gelegenheid aangeboden voor ZES à ACHT HEEREN goed en smakelijk te

DINEEREN.

Ook kan een KOFFIETAFEL gehouden worden.
Adres Bureau van dit Blad.

Gelegenheid aangeboden tot

KOFFIEDRINKEN.

Adres VERVERSDIJK 75.

Te huur aangeboden:

nette gemeubileerde Kamers.

Adres VERVERSDIJK 47.

Gelegenheid aangeboden tot:

KOFFIEDRINKEN.

Adres OUDE DELFT No. 222.

HOTEL „BALKENENDE”,

Gelegenheid goed te **DINEEREN**,
prijs per abonnement f4,- per couvert

Beleefd aanbevelend,

T. J. H. v. ZWANENBURG.

Boekhandel J. WALTMAN Jr.,
Binnenwatersloot,

is voorhanden de zoeven verschenen:

VOLKSUITGAVE

van het prachtwerk

Indrukken van een Tótók.

Indische Typen en Schetsen

door JUSTUS VAN MAURIK.

Versierd met meer dan 250 fraaie Illustraties naar teekeningen van JOHAN BRAAKENSIEK, NIEUWENKAMP e. a. en naar oorspronkelijke photographische opnamen.

De prijs in geïllustreerden omslag zal zijn f3,—. De prijs in prachtigen, in kleuren gedrukten stempelband zal zijn f3,50.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

Bij A. E. KLUWER, te DEVENTER, verscheen:

Oplossingen der Wiskundige Opgaven

VAN DE
EXAMENS B

DER

Polytechnische School te Delft,
MET NIEUWE OPGAVEN

DOOR

G. J. VAN DE WELL,

Ingenieur, Leeraar aan de Hoogere Burgerschool te Delft.

— Eerste Deel. —

EXAMEN B.

Prijs f 3,25.

Een lijvig boekdeel in royaal 8° formaat.

De Schrijver zegt in zijn voorwoord o. a.:

„Het is mij in mijne loopbaan als repetitor meermalen voorgekomen, dat studenten, die overigens wel op de hoogte waren van de wiskundige vakken mijne hulp kwamen inroepen, omdat het hun totaal ontbrak aan de noodige handigheid om de theorie op mathematische problemen toe te passen.

Mijns inziens is het voor dergelijke jongelui veel beter om voor zichzelf te trachten de methode machtig te worden om een vraagstuk aan te pakken, dan te steunen op een ander, waardoor zoo licht de noodzakelijke zelfstandigheid verloren gaat.

Het is dan ook met dit doel voor oogen, dat deze oplossingen zijn samengesteld.

Dikwijls is de elegantste wijze van oplossen niet op den voorgrond geplaatst, als het mij voorkwam, dat er in den meer huishoudelijken weg meer methode zat en deze dus beter aan mijn doel beantwoordde.

De opgaven der beschrijvende meetkunde zijn volledigheidshalve opgenomen; oplossingen zijn er niet van gegeven, omdat er aan de Polytechnische School gelegenheid gegeven wordt zich in dit vak onder toezicht van den betrokken Hoogleeraar te oefenen en de épures het boek onnoodig duur gemaakt zouden hebben.

Een stel opgaven van gelijke kracht als de examenvragen, slechts van antwoorden voorzien, zullen, naar ik hoop, het boek in bruikbaarheid doen toenemen en het doen beantwoorden aan het doel, dat ik mij bij de samenstelling heb voorgehouden.”

Deel II voor de Examens B₂ ligt ter perse om nog deze maand te verschijnen.

Bij alle Boekhandelaren ter inzage te bekomen.

VOORHANDEN:

eene prachtige sorteering

JAPANSCH EN CHINEESCH

KAMERVERSIERINGEN.

Vaste prijzen à contant.

MINERVA-BEELDEN,
hoog 85 cm.

LOUIS DRABBE,
Hypolitusbuurt. — DELFT.

Salon de Coiffure,

G. SIEPMAN, — NIEUWSTRAAT 18,

ingericht naar de laatste eischen, wordt ten
zeerste bij H.H. Studenten aanbevolen.

AANBEVOLEN:

Overvoorde's KOFFIEBROODJES.

OUDE DELFT 80.

KOFFIEKAMER.

Voor direct, gelegenheid voor 6, 8 of 10 Heeren om
Koffie te drinken.

Adres Bureau van dit Blad.

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van VRIJDAG 29 SEPTEMBER 1899.

Uitvoering Groenen-Tooneel.

In tegenstelling met vorige jaren heeft het groenendom, geholpen en bevolen door het bestuur van Tooneel dit jaar niet het armzalig en nullig product van hun groenen-komedie-hersentjes het min of meer dronken corps ten gehoor gegeven, maar hebben de groenen gepoogd dit zelfde sentiment van hard-lachende lolligheid een beetje te verfijnen. Het gewone verschijnsel, waardoor de van ouds bekende „ontembaren” meer en meer verdrongen worden. Men wil niet meer het dood-gewoon-leuke, het grove, men wil het diepere, het breede, dat meer voor allen is. Wat beter is, wat wenschelijker is, wil ik niet bespreken; de richting die de groote massa gaat is niet te veranderen; ik heb slechts te memoreren. En dan wil ik zeggen, dat er toch iets zeer tiepeerends zat in die oude uitvoeringen bij v. d. Arend: de bekende bovenzaal half vol studenten, het dichtst samen gezeten bij het tooneel, waar ook de senaat zat en het orkest was, achteraf, gereserveerd de oudere jaars, in het meer leege gedeelte van de zaal, uitverkoren dwijlplaats voor jongeren die dronken waren en nu studentekoos durfden wezen, hopen op bijval der ouden, die niet keken of heel even gereserveerd lachten. En uit de samengepakte voormassa een gejoel, gebrul, gezwaai van stokken: bier schommelde in de glazen, klotste over de rand, plaste op den grond, die glibberig werf. Studenten hadden hoeden of petten achter op 't hoofd, schreeuwden ver boven hun enthousiasme, wonden zich op om toch lollig te worden.

Een enkel gilde iets hoog op, onverstaanbaar in het deinend gebrom der stemmen, een stem die aandacht wilde hebben voor een flauwe geestigheid of 'n gewild-overdreven dronken gedoe. Dan muziek, die opzwepte tot nog harder gebrul, tot nog feller gestoot uit je keel, tot je lachend keek naar elkaars opwindig. Dan maar weer 'n biertje... 't Gordijn op... schuchter beweeg van 'n aangekleed groen, half kijkend naar de zaal, half naar de student-rechisseur, die hem wel zal krijgen, godverdomme, als ie niet speelt. En opeens een geblèr, waarin het vreemd, onhoorbaar beweeg van de lippen van de groen... een felle jacht van erwten, eieren, appelen enz. over de senaat heen, die ernstig kijkt. Groen half terug getrokken, handen voor de oogen, beweegt voortdurend lippen... roode kop van rechisseur steekt uit kolissen, bulkt half verstoorbaar: Doorspelen, godverdomme, doorspelen!! Meerdere groenen komen in erwtenjacht, glijden uit, op de projectielen, door de studenten met groote armgebaren en lachende smoelen gegoid....

Als 't uit is stormen de studenten 't tooneel op, grijpen hardhandig de groenen vast, om ze mee te nemen naar hun tafeltje op de Phoenix, vloeken en bulken tegen de groenen, die 'n beetje onwillig zijn na hun vrijheid op 't tooneel.

Dit is nu allemaal uit.

Niet de zaal bij v. d. Arend met zijn herinnering van bier-donder-jolen, waar je je broek moest omslaan voor het neergeplaste bier, maar dit jaar de deftig-gezellige Stads-Doelen-zaal, met zijn odeur van gedecolleteerde jonge meisjes en stijf gefrakte deftige studenten. Geen erwten, geen bier. Iets van leuk zitten onder elkaar, zitten op banken met groen trijp of op nette stoelen. Het tooneel, verbeelde scènes van trotse ridders en schoone jonkvrouwen, die uit het raam springen en dan natuurlijk blijven hangen aan een heester, die groeit op de halve hoogte van den afgrond aan den steilen rots. O Zoo! En een altijd correcte graaf en een peeëge prins. Hier en daar wel een aardig decoratief effect; bijv. de kerkscène. Maar het gekke, het komische was, dat alle spelers buiten hun rol stonden, maar wat zeiden op denzelfden toon en toch altijd voelden dat ze groenen waren. En het prettige was de eenheid die er was onder de studenten, het niet-hatelijke, maar het gezamenlijk lachen en het deinend meezingen op de bekende wijzen, gespeeld door het orkest.

Een buiten-verwachting zeer geslaagde avond.

J. G.

De Laatste Week.

Na de druk-bezochte en opgewekte Oudere-jaars-donderjool van Vrijdagavond had Zaterdag den 20en Sept. het groenen-schiet-concours plaats, uitgeschreven door D. S. Weerbaarheid. De prijzen werden gewonnen door de groenen Göllner (1), Somer (2) en De Brussel Assé (3).

Maandagavond de Worstel-wedstrijd van Odin, waar Den Berger den eersten, Jan Tazelaar den tweeden en Westenenk den derden prijs wist te behalen, (de 2e en 3e bij loting). Verder kregen bijna alle deelnemers eene hartelijke toespraak en een op hunne eigenaardigheden of karakter-eigenschappen toepasselijk kunstvoorwerp.

Dinsdagmiddag organiseerde de Velocipède-Club, evenals 't vorige jaar, goed geslaagde Olympische spelen in den tuin van Eensgezindheid, en 's avonds gaven de muzikalen onder de groenen een hooggewaardeerde muziek-uitvoering, waarvan in dit nummer een uitvoerig verslag voorkomt.

Woensdagmiddag volgde de Roei-Wedstrijd van Laga, de ploeg De Jonge-Westenenk-Versluis-Hupkes verwierf den 1en prijs. Den 2e behaalden Schram, Plate, Harmsen en Van Schaik — Van den Berg, Hasselo, De Jong en Bousquet waren drie. Op advies van een medicus werd het omgooien der booten verboden.

Woensdagavond was de laatste groenenkroeg, waar de heeren waarschijnlijk nog een laatste hand legden aan de clubformatie, dat bijzondere lastige werk voor menschen die elkaar bijna niet kunnen leeren kennen.

En Donderdag kregen we eene gezellige comédie-voorstelling in den Schouwburg te zien, vervangende de tot nu toe gebruikelijke groenen-comedie. Er werd een groot treurspel opgevoerd „Andreas”, dat onder leiding van het tooneelbestuur was voorbereid. Dit is voor allen, die er zich moeite voor gaven, een groot succes geweest.

En heden de Inauguratie.

Huldeblijk aan het D. S. C.

In de lustrumweek van het vorige jaar kwam bij eenige reunisten het denkbeeld op aan het D. S. C. een huldeblijk aan te bieden, ter herinnering aan het 50-jarig bestaan. Dat denkbeeld vond grooten bijval bij de oud-corpsleden en spoedig vereenigden zich de heeren: M. J. van Bosse Mr. C. C. Düttilh, J. van Hasselt, H. J. Verhellouw, A. J. R. Koopmans Stadnitski, E. C. Baron Sweerts de Landas Wyborgh, M. A. C. Hartman, tot een commissie, belast met de uitvoering van dat plan. Gaarne had die commissie reeds in 't begin van dit jaar hare opdracht vervuld, maar de rouw van het corps, na 't overlijden van twee harer leden, later na 't overlijden van prof. Huet, en de daarop volgende groote vacantie, waren oorzaken dat de aanbieding van het huldeblijk eerst nu kon plaats hebben.

Oorspronkelijk was het plan geweest een gedeeltelijke meubileering ten geschenke te doen voor de senaatskamer, die men van plan was in te richten. Nu dat plan geen voortgang had, zag de commissie naar iets anders rond. Hare keuze werd een prachtig kunstvoorwerp, een bronzen beeldengroep: L'inspiration, de wetenschap geïnspireerd door het genie. Geplaatst op een groot voetstuk, waarin de eveneens bij het lustrum ontvangen gedenkbeker zichtbaar geplaatst kan worden, werd dit huldeblijk Dinsdag 11. door de commissie namens de oud-corpsleden en bij monde van den heer Van Bosse aan het Delftsch Studentencorps aangeboden.

De hartelijke rede waarmede de heer Van Bosse zijne opdracht vervulde, werd beantwoord door den praeses van den Senaat, Jan van der Waerden, die hoopte dat het corps steeds zou mogen rijk-blijven de belangstelling en de gehechtheid der oud-leden, en het huldeblijk als het bewijs van die gevoelens in grooten dank aanvaardde.

Ten slotte sprak nog de oprichter van het corps, voorzitter der reunie-commissie van 1898, de heer G. van Diesen, die de commissie dankte voor de wijze waarop zij

haar taak vervuld had, en het corps een voortdurenden grooten bloei toewenschte, dat de spreuk toepasselijk mocht zijn: „palma sub pondere crescit”, dat geene zwarte tijden of moeilijke omstandigheden het corps ooit in zijn bloei zouden kunnen belemmeren.

Een gedenkteeken.

Eene commissie van oud-studenten der Polytechnische School, bestaande uit de heeren: D. Blooker, H. Cop, J. H. L. van Deirse, J. D. Donker Duyvis, H. P. Maas Geesteranus, H. van Heumen Hzn., G. L. Schim van der Loeff, A. J. Rühle von Lilienstern ter Meulen, G. A. A. Middelberg, J. Muysken, A. L. H. Obreen, H. Stolp, N. C. H. Verdam, verzond de volgende circulaire:

„Den 6en Juni 1899 overleed te Delft, na een zeer korte ongesteldheid, Professor Adrien Huet. Van af de oprichting der Polytechnische School in 1864 leeraar, later hoogleeraar in de Werktuigbouwkunde, kan hij beschouwd worden als de stichter van deze afdeeling bij het onderwijs aan die School en leeft hij daardoor in de herinnering van allen, die hunne opleiding in dit vak aldaar ontvingen.

De verschillende artikelen na dit overlijden in memoriam van Professor Huet in de dag- en vakbladen verschenen hebben dan ook reeds bewijs afgelegd van de groote sympathie, die men allerwege dezen hoogst begaafden man toedroeg.

Zijn werkzame geest, vol van eigen denkbeelden, wekte ook bij zijne leerlingen het zelfstandig denken op. Als een onvermoeid strijder voor zijne idealen heeft hij tot het einde zijns levens pal gestaan voor wat hij goed en nuttig oordeelde, en was daarmee een voorbeeld voor zoovele jongeren. Alhoewel hij vele bestrijders had, was het getal zijner aanhangers groot.

Dat de kring zijner vrienden uitgebreid was, is herhaaldelijk gebleken en ook thans is de wensch door velen geuit, zijne nagedachtenis te eeren en zijn naam voor de vergetelheid te bewaren.

Ondergeteekenden zijn op eene voorloopige samenkomst tot de overtuiging gekomen, dat het bovenstaande doel het beste te bereiken ware door het oprichten van een gedenkteeken ter eere van de nagedachtenis van Professor A. Huet op een nader te bepalen plaats te Delft.

Zij zijn overtuigd dat zij hiervoor op uwe deelname kunnen rekenen en verzoeken u door invulling van nevensgaand inschrijvingsbiljet hiervan te doen blijken.

Op de bovengenoemde samenkomst werden ook behalve het gedenkteeken andere denkbeelden aangegeven, die voorzeker geheel in den geest van den overleden vriend zouden vallen. Het zal van het bedrag uwer inschrijvingen afhangen of ook nog behalve het bovenstaande een dezer denkbeelden zal kunnen worden uitgevoerd.

Voor een som van ruim 1500.— werd alreeds op die eerste samenkomst door ondergeteekenden ingeschreven.”

Is de zaak Hogerhuis belangrijk?

Zoo noemt v. d. Br. zijn artikeltje in N°. 33 van dit weekblad, maar eigenlijk bespreekt hij de vraag: Waarom en voor wie is de zaak H. belangrijk. Hij tracht dan de belangstelling te analyseeren en te verklaren, en komt dan tot de conclusie dat de zaak eigenlijk eerder aan de bourgeois-studenten belangstelling zou moeten inboezemen dan aan hunne socialistisch-gezinde collega's.

De feiten bewijzen dat in zijne redeneering een fout is. Hij werd reeds verwezen naar de artikels die Van der Goes aangaande deze kwestie schreef in „de Nieuwe Tijd”, en zal ik dus slechts weinig van zijne beschouwingen zeggen.

Alleen dit, dat het mij voorkomt dat de verklaring van de verschijnselen eenvoudiger is dan v. d. Br. meent, minder diep gelegen is dan hij ze wil zoeken.

Bij rechtzekerheid heeft de geheele maatschappij belang. Ofschoon het wetten-systeem, omlinnende het heerschende recht, hoofdzakelijk het belang der bezittende klasse, van de in deze maatschappelijke orde heerschende menschen-categorie (het privaatbezit) beschermt en handhaaft, is toch een juiste toepassing van dat wetten-systeem voor

alle leden der samenleving gewenscht. Voor de bezittende klasse omdat deze er belang bij heeft dat bij een gepleegden inbreuk op hare voorrechten de ware daders gestraft of onschadelijk gemaakt worden. Voor de proletariërs-klasse omdat deze, duidelijk beseffende dat uit haar midden voor verreweg het meerendeel de gevangenisbewoners geleverd worden, voor eigen individueele veiligheid en die van vrienden en verwanten, natuurlijk wil dat zoo min mogelijk onschuldigen leed wordt aangedaan. Er is ook bij de proletariërs-klasse veel meer medegevoel met gewone misdadigers, en tegelijk meer terughoudendheid, vrees voor de justitieele colleges, dan bij de klasse der bezitters die gewone strafprocessen met een zekere ingenomenheid volgt, en voor rechtspraak en de daarmee belaste lichamen in ruime mate vertrouwen en sympathie heeft. Dit alles is zeer natuurlijk.

Wanneer er nu een vonnis verkeerd gewezen is, voelt de bezittende klasse zich in haar rechtszekerheid geschokt. En dat heeft ze niet graag. Ze verzet zich instinctief tegen ieder tornen aan rechterlijke beslissing, en beschouwt verzet tegen een uitspraak der justitie als een zeker Asmodée-achtig verdacht maken van de goede trouw der personen. Zij voelt ook weinig voor het gevangen zitten van drie proletariërs. (Een vonnis opgelegd aan een klasse-genoot heeft gewoonlijk uitgebreide belangstelling.)

Nu zijn er stemmen opgegaan tegen een door de Leeuwarder rechtbank gewezen vonnis.

Die stemmen zijn de bezittende klasse natuurlijk onwelkom, zij beschouwt ze liever als lasterende, dan als rechtmatig-eischende. De arbeiders-klasse echter, hoort die stemmen niet ongaarne. Hare natuurlijke antipathie tegen de rechtspraak, haar instinctieve vrees om personen uit eigen omgeving het slachtoffer van een rechterlijke dwaling te zien worden, werken er toe mee dat zij meer dan gewone belangstelling zal betoonen. Hoe sterker die stem van den twijfel wordt, hoe scherper het „volk” gaat luisteren, hoe wreveliger, hoe afkeeriger er van, de bezitters gestemd worden. De vrienden van het volk, die belangstellen in wat er bij de proletariërs omgaat onderzoeken de zaak. Al zijn zij uit den kring der bezitters en nog sterk onder den invloed der daar heerschende gevoelens en begrippen, zij hebben geleerd op de vooroordeelen en denkbeelden van hunne eigene klasse kritiek uit te oefenen en wanneer zij hooren dat de algemeene opinie der hogere kringen is (wat mij nog onlangs door iemand gezegd werd) „dat ontwikkelde menschen niet gelooven aan de onschuld der gebroeders H.”, dan begrijpen zij dadelijk wat dat gezegde eigenlijk beteekent: nl. dat het klasse gevoel tot bijna onbeperkt vertrouwen in de rechterlijke macht leidt, en iedere oppositie daartegen als een laster-aanval beschouwt. En dan voelen zij den drang om de grieven van het agiteerende volk te onderzoeken. Zoodra zij dat doen, zijn zij op weg het met de agitatie eens te gaan worden. (Dat blijkt ook uit de meening van prof. Simons, en uit het breed-gemotiveerde vonnis van de Haagsche Rechtbank, in het proces-Troelstra).

Zoo komt het dat socialistische studenten in de Zaak Hogerhuis belang stellen, en de meeste andere, alles behalve democratische elementen, die onverschillig zijn voor bijna alles wat het volk hoopt, vreest, gevoelt en denkt, de heele zaak bijna zonder uitzondering zoo goed als negeren!

Q. S.

Berichten en mededeelingen.

Nog ingeschreven als Candidaat-lid van het D. S. C.:
W. Th. van Schaik — w.l. — Voorstraat 67.

S. D. P. C.

Op de Vergadering van 26 September werd het bestuur samengesteld als volgt:

Th. van der Waerden, president.

S. J. Rutgers, Secretaris.

G. Kuypers, Bibliothecaris-penningmeester.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

De Hoogleeraar J. F. Klinkhamer zal Maandag 2 Oct. 's voormiddags te 11 uur, de Hoogleeraar J. C. Dijkhoorn Dinsdag 3 Oct. 's voormiddags te 11 uur de colleges openen met eene rede in de Natuurkunde-zaal P. S.